

En 2008 aperis la libro de Ingvar Stenström *Interlingua e su promotion durante 50 annos*, historio de UMI ekde ĝia fondo kaj de la kompleta movado. Ĝi enhavas, krom multaj personaj rememoroj kaj fotoj, listojn de sciencaj revuoj kaj konferencoj uzintajn Interlingua-n, informojn pri lernolibroj, vortaroj, kluboj, periodaĵoj, literaturo kaj pri ĉ. ducent Interlingua-aktivuloj en dudeko da landoj.

13.8. Gramatiko

Alfabeto: a, b, c, ch, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, w, x, y, z

La vortprovizo konservas originan formon kaj prononcon de la fontolingvoj, kelkaj vortoj (precipe el nelatinaj alfabetoj) estas transliterataj, ekz. bureau, kimono, koran, sputnik. La akcento estas natura, ofte sur la antaŭlasta silabo.

Artikolo: nedifina **un** por ĉiuj tri genroj en singularo, difina **le** por ĉiuj genroj kaj ambaŭ nombroj, kun prepozicioj **de**, **a** ĝi formas **del**, **al**.

Substantivoj foje diferencigas inan genron per la finaĵo **-a**: asino – asina, oco – oca. La substantivaj finaĵoj ne estas fiksitaj: homine, tabula, fructo, uxor, galon, matre, obra. Pluralo havas finaĵon **-s**, post konsonanto **-es**, sed ne tie, kie estas **-s** jam en singularo: un guardacostas – duo guardacostas, un paracolpos – duo paracolpos. La fina **-c** en pluralo ŝangiĝas en **-ch**: un zinc – duo zinches. Ekzistas ankaŭ pluralo neregula: le lied – le lieder, le addendum – le addenda.

Adjektivoj ne havas fiksajn finaĵojn: hibernal, literari, proprie, puera, cyclic, fresc, religiose, american, nederlandese. La substantivo povas havi ankaŭ adjektivan funkcion. Komparado estas regula, sed ekzistas latinidaj neregulaĵoj: magne – plus magne = major – le plus magne = maxime, parve – plus parve = minor – le plus parve = minime. Malan signifon al la partikuloj *plus* kaj *le plus* havas *minus* kaj *le minus*: minus breve – le minus breve. Adjektivoj ne kongruas kun la substantivo kaj ili povas stari antaŭ aŭ post ĝi.

Personaj pronomoj: io, tu, ille, illa, illo, il, nos, vos, illes, illas, illos. Akuzativo: me, te, le, la, lo, nos, vos, les, las, los.

Posedaj pronomoj havas plenan formon, starante sole, kaj reduktitan formon antaŭ substantivo kaj adjektivo, krom la unua kaj dua personoj de pluralo: mi-mie, tu-tue, susue, nostre, vostre, lor-lore.

Numeraloj: un, duo, tres, quatro, cinque, ses, septe, octo, nove, dece ... vinti, trenta ... cento ... mille.

Ordaj numeraloj: prime, secunde, tertie, quart, quinte, sexte, septime, octave, none, decime, ultime. Kelkajn oni formas per sufikso **-esime**: vintesimo, trentesimo ... centesimo, millesime. Obligaj numeraloj: simple, duple, triple, quadruple ... aŭ: simplice, duplice, triplice...

Kunmetaĵoj derivitaj de numeralo *du* havas prefikson **bi-**: bimetall, bifurcar, bivate. Same uzatas grekaj prefiksoj penta-, hexa-, hepta- k.s.

Verboj dividiĝas en tri grupojn, finiĝantaj en infinitivo je **-ar**, **-er**, **-ir**. Infinitivo povas havi funkcion de substantivo. Ne ekzistas personaj finaĵoj, nur tempaj. Participo prezenca finiĝas je **-nte**, antaŭas radika vokalo (**-ante**, **-ente**), kiu ŝangiĝas ĉe la verboj de la tria kaj ĉe kelkaj de la dua grupo (**-iente**). Participo perfekta finiĝas je **-ate**, **-ite** (ankaŭ en la dua verbogrupo **-ite**). Prezenco ne havas specialajn finaĵojn, ĝi finiĝas je la lasta infinitiva